

Arrest

nr. 308 848 van 25 juni 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 9 februari 2022 het Belgische grondgebied te hebben betreden en dient op 11 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker wordt op 31 mei 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 4 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn van Pashtun origine. U bent geboren in 2002 in [K.A.K.], district Qarhayi in de provincie Laghman waar u tot aan uw vertrek verbleef. U woonde daar samen met uw ouders, uw broers en zussen. Uw broer [A.] is destijds samen met u gevlucht. U bent alle contact met hem verloren in Iran. Via uw ouders bent u alsnog te weten gekomen dat hij in Iran verblijft. Uw ouders, jongere

broer en zussen zijn na uw vertrek naar Pakistan verhuisd. U praktiseert de soennitische islam. U ging zeven jaar naar school. Verder hielp u uw vader in zijn winkel.

U werkte sinds 2017 in de winkel van uw vader. Ongeveer drie maanden voor uw vertrek, kwamen er twee talibs naar uw winkel die hun inkopen deden. Ze begonnen later en later te betalen tot ze op een gegeven moment niet meer betaalden voor hun boodschappen. Na ongeveer twee maanden vertelde u het aan uw vader. Uw vader ging er op zijn beurt mee naar de malek die hem adviseerde het te melden aan de autoriteiten. Samen met de malek ging uw vader eerst naar de lokale politie die hem niet kon helpen en vervolgens ging hij naar het districtscentrum. Daar stelden ze hem allerlei vragen en vertelden hem om hen bij het volgend bezoek van de taliban aan uw winkel te contacteren. Een paar dagen later kwamen de talibs wederom naar uw winkel. De malek ging onmiddellijk naar het districtscentrum waarop de nationale politie ter plaatse kwam en er een gevecht ontstond met de talibs. Een van hen overleed en de andere geraakte gewond. U werd bang en ging naar huis. Later die dag ging u nog terug naar uw winkel om die op slot te doen. Een paar dagen later werd u door de taliban bedreigd. Uw vader besloot u en uw broer daarom het land uit te sturen.

U reisde via Pakistan en Iran naar Turkije en na een verblijf van twee maanden, kwam u het grondgebied van de lidstaten binnen via Griekenland. Vervolgens reisde u verder via Bulgarije, Servië en Hongarije naar Oostenrijk waar u op 26 juni 2021 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Een maand later zette u uw reis verder via Zwitserland naar Frankrijk waar u op 2 augustus 2021 wederom een verzoek indiende tot internationale bescherming. Na een verblijf van zes maanden reisde u verder naar België waar u aankwam op 9 februari 2022 en uw verzoek om internationale bescherming indiende op 11 februari 2022. DVZ deed in het kader van de Dublinregelgeving een aanvraag tot overname van uw verzoek aan Oostenrijk, en aan Frankrijk, dat weigerde. U bleef in België.

Na uw vertrek, verhuisde uw overgebleven familie naar Kaboel waar ze bij uw maternale oom verbleven. Na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 verhuisden zij naar Pakistan. Ze hebben geen problemen meer gekend met de taliban.

Concreet vreest u bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat ze u ervan verdenken informatie doorgegeven te hebben aan de overheid.

Ter staving van uw verzoek legt u geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de door u aangehaalde psychologische problemen stelt het CGVS het volgende: u verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud druk te voelen in uw hoofd als u langer dan een uur praat (CGVS, p 2). U hebt hier geen medisch attest van neergelegd.

Nergens blijkt echter dat deze mentale moeilijkheden van die aard zijn dat ze u ervan weerhouden uw motieven naar behoren uiteen te zetten tijdens een persoonlijk onderhoud. Uit uw persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek dat u er voldoende in slaagde om uw asielmotieven uiteen te zetten. Daarnaast werd u de kans geboden om een pauze te nemen wanneer u er nood aan had, waar u niet op inging. U bevestigde aan het einde van het onderhoud de vragen en de tolk goed te hebben begrepen (CGVS p 14), evenmin werden nadien opmerkingen doorgegeven over het verloop van het onderhoud. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de taliban omdat ze u ervan verdenken informatie doorgegeven te hebben aan de overheid. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat het CGVS geen enkel geloof hecht aan uw verklaringen over de omstandigheden waarin u plotseling op wekelijkse basis in contact kwam met de taliban terwijl u in uw winkel werkte. Zo stelt u dat u begon te werken in de winkel van uw vader sinds 2017 (CGVS, p. 5). U gevraagd wanneer de taliban naar uw winkel begonnen te komen, antwoordt u dat dit drie maanden voor uw vertrek in januari 2021 begon (CGVS, p. 9). Aangezien u verklaart dat u de enige was met een kruidenierszaak in een groot dorp (CGVS, p. 9), is het niet geloofwaardig dat de taliban uw zaak pas vier jaar later begonnen te frequenteren. Te meer u aangeeft dat deze taliban hun basis hadden in de berg die zich net achter uw winkel bevond (CGVS, p.) en dat zij in die drie maanden drie of vier keer per week naar uw winkel kwamen (CGVS, p. 6). De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt hierdoor al op de helling gezet.

Voorts legt u vage en tegenstrijdige verklaringen af over de taliban die uw winkel begonnen te frequenteren en u en uw familie bedreigden. Zo lijkt u enkel hun namen te weten, zijnde [K.] en [T.] (CGVS, p. 6). Gevraagd naar zaken zoals hun taken bij de taliban, hun rang, onder welke Talibancommandant ze dienden, hoe ze bij de taliban terechtkwamen en hoe lang ze al bij de groepering zijn aangesloten, blijft u het antwoord schuldig (CGVS, p. 6). Wederom dient opgemerkt te worden dat deze personen bijna dagelijks naar uw winkel kwamen en er, per uw verklaring, 15 à 20 minuten bleven (CGVS, p. 9). Het is dan ook merkwaardig dat u in die drie maanden enkel hun naam te weten bent gekomen en dat zij aangesloten zijn bij de taliban. U voegt eraan toe dat [K.] degene was die naar uw winkel kwam terwijl [T.] 100 meter van uw winkel wachtte op zijn kameraad en dat u er zeker van bent dat deze laatste een wapen bij zich had (CGVS, p. 8). Gezien de door u aangegeven afstand kan het met andere woorden niet overtuigen dat u dit van dusdanig ver zou kunnen identificeren. Bovendien geeft u zelf aan dat de taliban overdag nooit met wapens naar uw dorp kwamen (CGVS, p. 7). Dat u dergelijke vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw vervolgers die nochtans lokale taliban zouden zijn, doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Een tweede element betreft de het incident waarop u uw vrees baseert. Zo stelt u dat uw problemen begonnen toen bovengenoemde talibs u niet meer betaalden voor de goederen die zij uit uw winkel namen (CGVS, p. 7). Talrijke vaag-en tegenstrijdigheden ondermijnen uw verklaringen hieromtrent echter. Ten eerste is het heel moeilijk te geloven dat u problemen zou ondervinden met het herbevoorraden van uw winkel omdat deze twee talibs u niet betaalden. Aangezien u aangeeft de enige kruidenierswinkel te zijn in uw dorp waar veel dorpelingen wonen, zou een schuld van 22.000 Afghani (omgerekend 235 euro) over drie maanden nauwelijks een verschil moeten maken. Bovendien geeft u aan dat u uw vader inlichtte op het moment dat deze talibs u al twee maanden niet hadden betaald (CGVS, p. 9). Als u zich zorgen maakte over het herbevoorraden van uw winkel, mag op zijn minst van u verwacht worden dat u uw vader veel sneller ingelicht zou hebben over de betalingsachterstand van de taliban. Uw afwachtende houding doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid en ernst van uw eigen vrees.

Voorts schetst u een beeld van de veiligheidssituatie in uw dorp waarbij de overheid tot aan de machtsovername van de taliban in augustus 2021 de bovenhand had, en de taliban overdag nooit naar het dorp kwamen aangezien de overheid aanwezig was en ze niet naar de bergen zouden kunnen vluchten (CGVS, p. 6). U voegt eraan toe dat u deze talibs nooit buiten uw winkel in het dorp hebt gezien (CGVS, p. 6). Het is dan ook merkwaardig dat het incident waarop u uw vrees baseert overdag tijdens de namiddag plaatsvindt (CGVS, p. 7-8). Van de taliban in uw dorp schetst u een beeld dat zij overdag niet herkenbaar waren, dat zij zich toen als gewone burgers kleeften, geen wapens bij zich hadden en dat niemand wist of ze taliban waren of gewone personen: "Maar in de avond werden die mensen taliban." (CGVS, p. 6-9). Wanneer u even later gevraagd wordt hoe de politie wist dat de mensen die zich in uw winkel bevonden talibs waren, stelt u dan weer dat één van hen altijd een wapen bij zich had en als je naar hun kleren en haar keek, kon je ze gemakkelijk herkennen (CGVS, p. 6-9). U gewezen op deze tegenstrijdigheid, stelt u: "een van hen had wapen en ze hadden motorfietsen en deze specificaties werden al gegeven aan hen en politie wist van die specificaties en konden hen snel herkennen." (CGVS, p. 10). Dit betreft dan ook louter een aanpassing van uw verklaring na confrontatie en is geen voldoende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Verder stelt u dat de malek het initiatief nam om de nationale politie van het districtscentrum te contacteren en dat [K.] en [T.] nog in uw winkel waren wanneer de politie aankwam (CGVS, p. 8). In het licht van uw verklaring dat deze talibs bij elk bezoek aan uw winkel er maar 15-20 minuten bleven, dienen volgende zaken aangekaart te worden: ten eerste is het merkwaardig dat het de malek is, die op dat moment niet in uw winkel aanwezig was maar zich dichtbij uw winkel bevond, die de politie moest contacteren, en niet u zelf. Ten tweede is het weinig waarschijnlijk dat de malek het districtskantoor belde, en dat deze in een tijdspanne van 15 minuten van het districtscentrum naar uw dorp konden komen om de twee talibs in uw winkel te bekampen. Ten derde legt u tegenstrijdige verklaringen af over het gevecht dat plaatsvond. Zo stelt u eerst dat de talibs zich nog in uw winkel bevonden toen de politie aankwam (CGVS, p. 8). Even later past u uw antwoord aan en stelt u dat het gevecht begon 100 meter van uw winkel "waar die persoon wachtte" (CGVS, p. 10). U daarna gevraagd of de talibs in uw winkel waren wanneer de politie begon met schieten, antwoordt u dat zij de winkel op dat moment al hadden verlaten (CGVS p. 13). Een dergelijke evolutie van verklaringen

wekt onvermijdelijk de indruk dat u de details omtrent uw asielmotieven ter plaatse en naargelang de vragen bijstaat, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ondermijnt.

Bovendien legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over uw bezigheden net na dit incident. Zo stelt u aanvankelijk dat u tijdens het gevecht bang was en daarom uw winkel sloot en naar huis ging (CGVS, p. 8). U dan gevraagd hoe lang het gevecht duurde, stelt u ineens dat het niet echt een gevecht was (CGVS, p. 10). Gevraagd wat u nog deed toen u thuis kwam, stelt u ineens dat u de winkel niet op slot gedaan hebt en terugkeerde wanneer het kalm was om uw winkel te sluiten (CGVS, p. 10). Dat u alle risico's naast u neerleggend, teruggaat naar uw winkel, ondermijnt uw vrees in ernstige mate.

Een derde element betreft de bedreiging jegens u. U stelt dat de taliban u ervan beschuldigden de overheid te hebben ingelicht waardoor één van hen gearresteerd werd (CGVS, p. 11). Wederom overtuigen uw verklaringen hieromtrent niet. Zo stelt u op DVZ dat "de chef van de taliban tegen het dorpshef zei dat hij u en uw vader verdacht." (zie DVZ). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u dan weer dat uw vader door de dorpingen werd ingelicht dat de taliban u beschuldigden (CGVS, p. 11). U voegt eraan toe: "We waren niet direct beschuldigd door taliban" (CGVS, p. 11). Ten eerste gaf u al aan dat u naast [K.] en [T.] geen andere talibs kende en dat u niet wist onder welke commandant zij dienden. Dat u dan op DVZ stelde dat de chef van de taliban de malek inlichtte van de verdenking, overtuigt niet. Ten tweede werd u gevraagd welke dorpingen uw vader hierover hadden ingelicht, waarop u het antwoord schuldig blijft aangezien "het een groot dorp is en iedereen was daar" (CGVS, p. 11). Ten derde stelt u dat u één maal bedreigd werd door de taliban en dit via de mollah van de moskee (CGVS, p. 11). Aan de andere kant stelt u dan weer dat de dorpingen uw vader eerst waarschuwden dat de taliban jullie zouden beschuldigen (CGVS, p. 11). Dat de Taliban beroep moeten doen op tussenpersonen om u en uw familie te bedreigen doet de wenkbrauwen fronsen. Ten vierde ontving uw vader na uw vertrek een boodschap van de mollah dat één van jullie zich diende te presenteren bij de taliban binnen tien dagen (CGVS, p. 11). Opnieuw dienen er vraagtekens geplaatst te worden bij de omslachtige en weinig daadkrachtige werkwijze van de taliban. Door uw familie tien dagen te geven om zich te presenteren, konden ze er toch van uitgaan dat jullie mogelijks een poging zou ondernemen om te ontsnappen, waardoor hun kans op succes nihil was. Iets waar uw familie gebruik van heeft gemaakt. Dergelijk omslachtig gedrag van de taliban, toch een te duchten gewapende groepering, komt dan ook allerm minst overtuigend over.

U slaagde er met andere woorden dus niet in aannemelijk te maken dat er nog een actuele vrees van vervolging voor u geldt.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u ook internationale bescherming heeft gevraagd in Oostenrijk en Frankrijk, maar dat u de procedures daar niet heeft verder gezet. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt en de procedure volgt, zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u beide landen al snel verliet doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op

gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers

terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Laghman in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Laghman een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Laghman en hierbij verwijst naar uw psychische moeilijkheden dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Immers blijkt niet dat u dermate ernstige psychische problemen heeft dat u meer dan een ander risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Evenmin werden attesten van deze psychologische moeilijkheden voorgelegd.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In zijn verzoekschrift gaat verzoeker in eerste instantie in op zijn gezondheidstoestand. Hij stelt reeds tijdens zijn gehoor te hebben aangegeven te lijden aan psychologische problemen en voegt een mail van zijn psycholoog van 11 mei 2023 die meedeelt dat hij op 17 april 2023 is gestart met psychotherapie. De psycholoog stelt in deze mail dat verzoeker melding maakt van *“ondermeer mentale ruminaties (ondermeer ivm zijn toestand, de lotgevallen in Afghanistan, onderweg, enz), intermitterende intrusieve herinneringen aan de lotgevallen in Afghanistan en onderweg, een eerder depressief humeur, aanhoudende hoofdpijn die hij in verband brengt met een valpartij in zijn kindertijd en tenslotte ook momenten waarop hij zich niet goed kan concentreren”*. De psycholoog geeft nog aan dat verzoeker angstig is voor zijn nakende asielinterview en enige voorzichtigheid hierbij is aangewezen. Ten slotte wijst de psycholoog er ook op dat een meer uitgebreid psychologisch attest desgevraagd kan worden opgesteld na minimum zes sessies en dus niet eerder dan eind juli 2023. Verzoeker stelt dat hij aldus een kwetsbaar profiel heeft en argumenteert dat hij bij terugkeer naar Afghanistan geen toegang zal hebben tot psychologische begeleiding. Hij merkt ook op dat hij bij terugkeer naar Afghanistan geen beroep zal kunnen doen op zijn gezinsleden, gelet op zijn verklaringen dat al zijn gezinsleden intussen in Pakistan verblijven. Aldus is er volgens hem sprake van een verhoogd risico op vervolging, dat niet inhoudelijk is onderzocht.

In tweede instantie voert verzoeker aan dat uit de door verweerder aangehaalde actuele landen-informatie wel een gegronde vrees op vervolging omwille van zijn verblijf in het Westen kan blijken. Met verwijzing naar een citaat uit nota 3-22 van Nansen, stelt hij ook dat deze vorm van vervolging vaak samenhangt met een andere vorm van vervolging, meer bepaald de vervolging van personen die de strikte normen en waarden van de taliban niet delen. Hij benadrukt dat ter zake een individuele beoordeling zich opdringt en stelt dat verweerder deze niet heeft gemaakt en hem hierover geen vragen heeft gesteld. Hij wijst er op dat hij Afghanistan heeft verlaten in de eerste maand van 2021 en dus voor de machtsovername door de taliban, dat hij werkt en dat hij een basiskennis Engels heeft.

In derde instantie betwist verzoeker de beoordeling van verweerder inzake de door hem aangehaalde persoonlijke problemen met de taliban. Hij haalt enkele motieven aan en tracht deze te weerleggen.

Waar verweerder het opmerkelijk vindt dat de taliban enkele maanden voor zijn vertrek plots naar zijn winkel kwamen, betoogt verzoeker dat het loutere gegeven dat de taliban actief waren in de berg achter het dorp geen reden was om zijn winkel eerder te bezoeken. Hij wijst op zijn verklaring dat de taliban-leden die naar de winkel kwamen geen dorpelingen waren en stelt dat het niet is uitgesloten dat de taliban zich voorheen op andere plekken, zoals in naburige dorpen, of op andere wijzen bevoorraadden.

In antwoord op het motief dat verzoeker geen concrete gegevens kon verstrekken over de twee talibanleden die naar zijn winkel kwamen, betoogt hij dat het gewoon klanten waren met wie hij verder geen enkele band had. Hij wijst ook op zijn verklaringen dat het geen dorpelingen waren, dat hij ze nooit eerder had gezien en dat ze hem hebben geslagen en bedreigd toen hij een opmerking maakte over de openstaande rekeningen. Om deze redenen is het volgens verzoeker niet onlogisch dat hij geen persoonlijke details kende over deze talibanstrijders. Hij voegt hieraan toe dat indien hij in staat was om het talibanlid dat buiten bleef vanaf zijn winkel visueel waar te nemen, er ook geen reden is om aan te nemen dat hij niet evenzeer visueel kon waarnemen hoe deze man was gekleed en of hij al dan niet gewapend was.

Inzake de motivering dat zijn verklaringen inzake de schulden van de talibanstrijders ongeloofwaardig zijn, betoogt verzoeker vervolgens dat verweerder niet terzelfdertijd kan oordelen enerzijds dat de openstaande schuld te gering zou zijn geweest om daadwerkelijk stappen te ondernemen en anderzijds dat de schuld dermate groot was dat hij onmiddellijk zijn vader had moeten verwittigen. Hij benadrukt dat het ging om een schuld van omgerekend 235 euro over drie maanden en dat het bijgevolg niet onwaarschijnlijk is dat hij niet onmiddellijk zijn vader contacteerde. Hij stelt dat het aannemelijk is dat deze schuld de bevoorrading in het gedrang bracht, rekening houdend met het absolute minimuminkomen voor een gezin van 7 personen dat in 2022 werd geschat op omgerekend 160 euro per maand. Hij stelt nog dat de situatie voor hem persoonlijk onveilig werd, zodat hem niet kon worden verweten dat hij verdere stappen ondernam.

Verzoeker geeft verder aan dat het niet ongeloofwaardig is dat het incident met de taliban zich overdag zou hebben afgespeeld, ondanks zijn verklaringen dat de taliban enkel 's nachts aanvielen. Hij benadrukt dat het incident met de taliban waarop hij zijn vrees baseert geen doelgerichte aanval van de taliban betrof, maar de twee talibanleden zich louter kwamen bevoorraden in zijn winkel. Ze waren dus niet *‘militair’* actief. Hij wijst er ook op dat het incident werd uitgelokt door de politie en dit in lijn is met zijn verklaringen dat overdag het gebied onder controle stond van de overheid. Hij stelt bovendien niet in te zien op welk ander ogenblik het incident had moeten plaatsvinden. Hij betoogt verder dat hij de talibanleden en hun voertuigen meerdere keren per week had waargenomen in de onmiddellijke nabijheid van zijn winkel, zodat de politie deze mannen ter plaatse kon identificeren.

Verzoeker betwist vervolgens dat het niet geloofwaardig zou zijn dat de malek de districtspolitie belde en niet hijszelf. Hij stelt dat hij hiertoe in de onmogelijkheid was, nu de talibanleden zich in zijn winkel bevonden. Hij verklaart dat de politie eerst eiste dat de talibanleden zich zouden overgeven, dat ze vervolgens wegvluchtten van de winkel en dat op dat ogenblik op hen werd geschoten. Hij stelt nooit te hebben verklaard dat de beschieting een aanvang nam in zijn winkel. Verweerder toont volgens hem ook niet aan dat het niet mogelijk zou zijn geweest voor de districtspolitie om zijn winkel te bereiken binnen de 15 minuten, te meer nu ze het adres kenden en ze zich verplaatsten met twee politie-voertuigen.

Inzake de latere bedreigingen door de taliban stelt verzoeker daarnaast dat hij – in tegenstelling tot wat verweerder volgens hem voorhoudt – niet verklaarde dat de dorpelingen door de taliban waren benaderd of gevraagd om hem en zijn vader persoonlijk te bedreigen. Het is volgens hem ook niet ongeloofwaardig dat hij of zijn broer tien dagen kregen om zich aan te bieden bij de taliban, nu hij en zijn broer het dorp reeds hadden verlaten toen deze bedreiging werd geuit.

Verzoeker betoogt ten slotte dat zijn stopzetting van de procedure voor internationale bescherming in Oostenrijk en Duitsland er niet op kan wijzen dat hij geen vrees voor vervolging heeft in Afghanistan.

In vierde instantie gaat verzoeker in op de motivering van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verwijst naar het Ambtsbericht van de Nederlandse overheid van juni 2023 en stelt dat hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan onduidelijk en zeer volatiel blijft. Hij benadrukt dat het aantal aanslagen door ISKP is toegenomen en dat sinds de machtsovername het nog moeilijker is dan voorheen om een adequate schets te geven van de veiligheidssituatie in het land.

2.3. Verzoeker vraagt in hoofddorde hem de vluchtelingenstatus te verlenen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst ondergeschikt de bestreden beslissing te vernietigen.

3. Aanvullende nota verweerder

Op 13 maart 2024 maakt verweerder een aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet over, waarin hij bijkomend verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, december 2023;
- UNAMA, *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”*, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”*, 14 december 2023.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Bevoegdheid van de Raad

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *‘beoordeling van feiten en omstandigheden’* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijs-materiaal. Indien de door de verzoeker

aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Voorafgaand aan het eigenlijke onderzoek van het verzoek om internationale bescherming gaat de Raad in op verzoekers kritiek inzake een gebrek aan actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban worden geconfronteerd met verschillende uitdagingen in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Evenwel blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd in de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken.

4.4. De Raad stelt nog vast dat verzoeker de volgende beoordeling in de bestreden beslissing niet concreet betwist:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele

nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de door u aangehaalde psychologische problemen stelt het CGVS het volgende: u verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud druk te voelen in uw hoofd als u langer dan een uur praat (CGVS, p 2). U hebt hier geen medisch attest van neergelegd.

Nergens blijkt echter dat deze mentale moeilijkheden van die aard zijn dat ze u ervan weerhouden uw motieven naar behoren uiteen te zetten tijdens een persoonlijk onderhoud. Uit uw persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek dat u er voldoende in slaagde om uw asielmotieven uiteen te zetten. Daarnaast werd u de kans geboden om een pauze te nemen wanneer u er nood aan had, waar u niet op inging. U bevestigde aan het einde van het onderhoud de vragen en de tolk goed te hebben begrepen (CGVS p 14), evenmin werden nadien opmerkingen doorgegeven over het verloop van het onderhoud. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

De Raad ziet zelf ook geen reden om dit anders te beoordelen. Verzoeker voegt thans de mail van zijn psycholoog van 11 mei 2023 waarin staat vermeld dat hij op 17 april 2023 was gestart met psycho-therapie, dat hij angstig was voor het gehoor op het CGVS en dat enige voorzichtigheid bij dit gehoor aangewezen was. Uit het gehoorverslag van het CGVS blijkt dat bij het interview rekening werd gehouden met verzoekers verklaring dat hij, als hij meer dan een uur moet praten, druk voelt in zijn hoofd en er werd hem de mogelijkheid gegeven om elk uur een korte pauze te nemen. Verzoeker geeft ook op geen enkele wijze aan dat hij zich tijdens het gehoor niet goed voelde, niet in de mogelijkheid was om zijn verhaal volledig te doen of op enige wijze werd verhinderd volledige verklaringen af te leggen.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1.A.2. van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert."

4.5.2. Verzoekers vluchtrelaas, zoals hij dit naar voor bracht tijdens zijn gehoor op het CGVS op 31 mei 2023, kan worden samengevat als volgt. Verzoeker werkte in de winkel van zijn vader. Ongeveer drie maanden voor zijn vertrek, kwamen er twee talibanleden naar de winkel om inkopen te doen. Ze begonnen later en later te betalen tot ze op een gegeven moment niet meer betaalden voor hun boodschappen. Na ongeveer twee maanden vertelde verzoeker het aan zijn vader, die er op zijn beurt mee naar de malek ging die hem adviseerde het te melden aan de autoriteiten. Samen met de malek ging zijn vader eerst naar de lokale politie die hem niet kon helpen en vervolgens naar het districts-centrum. Een paar dagen later kwamen de talibanleden opnieuw naar de winkel. De malek ging onmiddellijk naar het districtscentrum waarop de nationale politie ter plaatse kwam en het tot een treffen kwam met de talibanleden. Een van hen overleed en de andere raakte gewond. Korte tijd later besloot verzoekers vader om hem en zijn broer het land uit te sturen. Ter staving van zijn verzoek legde verzoeker geen documenten neer.

4.5.3. De Raad treedt verweerder bij in zijn beoordeling dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging door de taliban aannemelijk maakt, nu geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen met de taliban en dit omwille van meerdere tegenstrijdigheden en vaagheden in zijn verklaringen en omdat zijn relaas op verschillende punten onaannemelijk is.

Allereerst treedt de Raad verweerder bij in diens standpunt dat het weinig geloofwaardig is dat de taliban ongeveer drie maanden voor zijn vertrek plots meerdere keren per week naar de winkel kwamen, terwijl dit niet het geval was in de hieraan voorafgaande periode van vier jaar dat verzoeker werkte in de winkel. Dit is des te opmerkelijker omdat verzoeker aangaf dat het de enige kruidenierszaak was in een groot dorp en hij stelde dat de taliban hun basis hadden in de berg net achter de winkel. Verzoeker betoogt dat het loutere gegeven dat de taliban actief waren in de berg achter het dorp geen reden was om de winkel eerder te bezoeken en wijst op zijn verklaringen dat de talibanleden die naar de winkel kwamen geen dorpelingen waren. Hij stelt dat het niet is uitgesloten dat de taliban zich voorheen op andere plekken, zoals in naburige dorpen, of op andere wijzen bevoorraadden. Door het louter poneren van een hypothetische verklaring slaagt verzoeker er evenwel niet in om voormeld motief onderuit te halen. Met zijn betoog brengt verzoeker geen enkele aannemelijke uitleg naar voor die kan verklaren waarom de taliban, die gedurende vier jaar nooit de winkel bezochten niettegenstaande ze in de berg achter de winkel aanwezig waren, plots drie à vier keer per week naar de winkel kwamen om zich te bevoorraden. Het draagt ook niet bij tot de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas waar hij aanvankelijk op de DVZ aangaf dat de talibanleden één à twee keer per week naar zijn winkel kwamen (vragenlijst CGVS) terwijl hij op het interview op het CGVS verklaarde dat ze drie tot vier keer per week naar zijn winkel kwamen.

Samen met verweerder stelt de Raad ook vast dat verzoeker vage, onaannemelijke en/of tegenstrijdige verklaringen aflegde over de talibanleden die naar zijn winkel kwamen en hem en zijn familie bedreigden.

Verzoeker kwam zo niet verder dan het geven van twee namen. Hij stelt thans dat het niet onlogisch is dat hij geen concrete gegevens kan geven over de twee talibanleden, nu ze enkel gewone klanten waren, ze niet afkomstig waren uit het dorp en hij ze er ook nooit eerder had gezien. Hij wijst ook op zijn verklaring dat hij werd geslagen en bedreigd toen hij een opmerking maakte over de openstaande rekeningen. Verzoeker verklaarde evenwel dat de twee talibanleden gedurende een drietal maanden drie tot vier keer per week naar zijn winkel kwamen en ze er telkens 15 à 20 minuten bleven. In deze omstandigheden, zelfs indien wordt aangenomen dat de talibanleden niet uit het dorp zelf afkomstig waren, mag worden aangenomen dat verzoeker meer informatie over deze talibanleden zou hebben kunnen verstrekken dan louter hun namen K. en T. en het gegeven dat ze leden van de taliban waren, zoals bv. hun taken bij de taliban of onder welke talibancommandant ze dienden. Verzoekers kritiek doet hierover niet anders oordelen.

Verzoekers verklaring dat de tweede persoon op 100 meter van de winkel wachtte op zijn kameraad en deze gewapend was komt evenzeer ongeloofwaardig over, nu het weinig aannemelijk is dat verzoeker dit vanop deze afstand zou hebben kunnen zien en hij verder ook net verklaarde dat de taliban overdag nooit gewapend naar het dorp kwamen. De door verzoeker gegeven uitleg in dit verband kan evenmin overtuigen. Zo voert hij aan dat hij vanuit zijn winkel dit tweede talibanlid kon waarnemen en er dus geen reden is om aan te nemen dat hij niet evenzeer kon waarnemen hoe deze was gekleed en of deze al dan niet gewapend was. Mocht dit talibanlid evenwel, zelfs vanop een afstand van 100 meter, duidelijk herkenbaar zijn geweest als taliban en gewapend zijn geweest, mag worden aangenomen dat dit de aandacht zou hebben getrokken van het gehele dorp, wat volledig in strijd is met verzoekers verklaring dat overdag de overheid aanwezig was en de taliban enkel als gewone burgers en zonder wapens kwamen omdat ze niet zomaar konden vluchten naar de bergen en dat *“[n]iemand wist of ze taliban waren of gewone mensen”* (gehoor CGVS, p. 7). Verzoeker verklaarde trouwens nog dat er in het dorp zelf een checkpost was van de lokale politie (gehoor CGVS, p. 7). Het is weinig aannemelijk dat de twee talibanleden, als minstens een van hen duidelijk herkenbaar en gewapend meermaals per week overdag in het dorp zou zijn verschenen, gedurende maanden niet de aandacht van de lokale politie zou hebben getrokken. Verzoekers inconsistente en tegenstrijdige verklaringen op dit punt, die hij met zijn kritiek niet in een ander daglicht stelt, ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas op ernstige wijze. Indien, zoals geschetst door verzoeker, de taliban plots zichtbaar en duidelijk gewapend meerdere keren per week overdag naar het dorp en verzoekers winkel kwamen, en ze hierbij verzoeker bovendien zouden hebben bedreigd en zelfs geslagen (vragenlijst CGVS), kan ook worden aangenomen dat dit onmiddellijk enige ophef deed ontstaan in het dorp. Verzoeker verklaarde echter dat hij pas na ongeveer twee maanden zijn vader inlichtte dat de taliban zaken meenamen uit de winkel zonder te betalen en deze vervolgens de malik op de hoogte stelde (gehoor CGVS, p. 9), wat impliceert dat deze hierover onwetend waren. Dit komt weinig aannemelijk en geloofwaardig over in het licht van voorgaande vaststellingen. De Raad treedt verweerder ook bij in diens standpunt dat indien – zoals verzoeker blijft voorhouden – de schulden van de taliban de bevoorradings van zijn winkel daadwerkelijk in het gedrang brachten, wat dus ook een niet onbelangrijke impact moet hebben gehad op het gezinsinkomen, kon worden verwacht dat verzoeker zijn vader niet pas na twee maanden op de hoogte zou hebben gebracht.

Verzoeker spreekt zichzelf ook tegen op ander punten die raken aan de kern van zijn vluchtrelaas, meer bepaald de concrete stappen bij de lokale politie en het districtskantoor en de al dan niet persoonlijke aanwezigheid hierbij van verzoeker. Waar hij op het CGVS verklaarde dat het zijn vader en de malek waren die eerst naar de lokale politie en vervolgens naar het districtscentrum gingen, en niet hijzelf (gehoor CGVS, p. 8), luidden zijn verklaringen in de vragenlijst voor het CGVS die hij op de DVZ invulde als volgt: *“Mijn vader ging naar het districtshuis en diende klacht in maar zij konden niets voor ons doen. In ons dorp is er ook een*

checkpoint van de lokale politie en daar dienden wij ook klacht in, maar ook zij konden ons niet helpen. Ik drong aan en op een gegeven [moment] zei de politie dat wij hen moeten informeren als de Taliban in mijn winkel was." De verklaring dat verzoeker aandrang bij de politie impliceert dat hij zelf aanwezig was, terwijl hij op het CGVS net voorhield dat hij niet mee ging naar de lokale politie of het districtskantoor.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen inzake de talibanleden die weigerden te betalen ernstig in twijfel moet worden getrokken, en dus ook het incident dat zich voerde waarbij het kwam tot een treffen tussen de talibanleden en de politie en dat aan de basis ligt van de ingeroepen beschuldigingen van de taliban aan het adres van verzoeker en zijn familie in verband met het doorgeven van informatie aan de voormalige overheid. Dit wordt bevestigd door enkele bijkomende inconsistenties en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen, zoals verweerder terecht heeft vastgesteld.

Zo verklaarde verzoeker dat de talibanleden telkens hooguit 15 à 20 minuten aanwezig waren in zijn winkel. Het is weinig aannemelijk dat binnen dit korte tijdsbestek de malik van het dorp het districts-centrum op de hoogte bracht en de nationale – niet de lokale – politie met twee voertuigen en 8 à 9 mensen reeds ter plaatse kon komen (gehoor CGVS, p. 10). Het louter betogen dat verweerder niet aantoonde dat de afstand naar de winkel niet overbrugbaar was binnen de 15 minuten en dat zij het adres reeds kenden en zich met twee voertuigen verplaatsten, zet het weinig aannemelijk karakter van deze verklaringen dat de nationale politie met twee voertuigen binnen het kwartier ter plaatse zou zijn geweest niet recht.

Nog sprak verzoeker zich duidelijk tegen waar hij enerzijds verklaarde dat de talibanleden zich nog in zijn winkel bevonden toen de politie aankwam (*"ze waren nog in mijn winkel en politie vroeg hen zich over te geven maar ze wilden vluchten, politie begon te vuren"*) (gehoor CGVS, p. 8) en hij anderzijds stelde dat het gevecht begon op 100 meter van zijn winkel waar een van de talibanleden wachtte (gehoor CGVS, p. 10) en de talibanleden de winkel reeds hadden verlaten toen het gevecht begon (gehoor CGVS, p. 13). Verzoeker betoogt in dit verband dat hij verklaarde dat de politie eerst eiste dat de talibanleden zich zouden overgeven, dat de talibanleden vervolgens wegvluchtten van de winkel en dat er vervolgens op hen zou zijn geschoten. Hij stelt nooit te hebben verklaard dat de beschieting aanving in zijn winkel. Dit betoog kan evenwel niet overtuigen en kan op geen enkele wijze verklaren dat in de ene versie van verzoeker het incident in of minstens vlakbij de winkel moet hebben plaatsgevonden en in de andere versie op 100 meter van de winkel. Verzoeker blijft ook tegenstrijdig in zijn verklaringen waar in zijn ene versie van de feiten de twee talibanleden in zijn winkel aanwezig zouden zijn geweest en in de andere versie een van hen op 100 meter van de winkel zou hebben staan wachten. Deze tegenstrijdigheden hebben betrekking op de kern van verzoekers asielerelaas.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift aan de hand waarvan hij betwist dat het ongeloofwaardig zou zijn dat het incident overdag plaatsvond, doet ook niet anders oordelen. Verzoeker benadrukt dat de talibanleden zich louter bevoorraadden in zijn winkel en ze geen doelgerichte acties uitvoerden en dat het de politie was die het gevecht startte. Punt is evenwel niet zozeer dat het ongeloofwaardig is dat het incident overdag zou hebben plaatsgevonden, wel dat verzoekers verklaringen hieromtrent op verschillende punten onaannemelijk en tegenstrijdig zijn – zoals hierboven besproken – en voormeld betoog werpt hierop geen ander licht.

Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing ten slotte dat de verklaringen van verzoeker in verband met de bedreigingen door de taliban na het incident om volgende redenen geloofwaardigheid missen:

"U stelt dat de taliban u ervan beschuldigden de overheid te hebben ingelicht waardoor één van hen gearresteerd werd (CGVS, p. 11). Wederom overtuigen uw verklaringen hieromtrent niet. Zo stelt u op DVZ dat "de chef van de taliban tegen het dorpshef zei dat hij u en uw vader verdacht." (zie DVZ). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u dan weer dat uw vader door de dorpingen werd ingelicht dat de taliban u beschuldigden (CGVS, p. 11). U voegt eraan toe: "We waren niet direct beschuldigd door taliban" (CGVS, p. 11). Ten eerste gaf u al aan dat u naast [K.] en [T.] geen andere talibs kende en dat u niet wist onder welke commandant zij dienden. Dat u dan op DVZ stelde dat de chef van de taliban de malik inlichtte van de verdenking, overtuigt niet. Ten tweede werd u gevraagd welke dorpingen uw vader hierover hadden ingelicht, waarop u het antwoord schuldig blijft aangezien "het een groot dorp is en iedereen was daar" (CGVS, p. 11). Ten derde stelt u dat u één maal bedreigd werd door de taliban en dit via de mollah van de moskee (CGVS, p. 11). Aan de andere kant stelt u dan weer dat de dorpingen uw vader eerst waarschuwden dat de taliban jullie zouden beschuldigen (CGVS, p. 11). Dat de Taliban beroep moeten doen op tussenpersonen om u en uw familie te bedreigen doet de wenkbrauwen fronsen. Ten vierde ontving uw vader na uw vertrek een boodschap van de mollah dat één van jullie zich diende te presenteren bij de taliban binnen tien dagen (CGVS, p. 11). Opnieuw dienen er vraagtekens geplaatst te worden bij de omslachtige en weinig daadkrachtige werkwijze van de taliban. Door uw familie tien dagen te geven om zich te presenteren, konden ze er toch van uitgaan dat jullie mogelijks een poging zou ondernemen om te ontsnappen, waardoor hun kans op succes nihil was. Iets waar uw familie gebruik van heeft gemaakt. Dergelijk omslachtig gedrag van de taliban, toch een te duchten gewapende groepering, komt dan ook allerminst overtuigend over."

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, leest de Raad in deze motivering op zich niet dat verweerder ervan uitgaat dat hij zou hebben verklaard dat de dorpelingen door de taliban waren benaderd of gevraagd om hem en zijn vader persoonlijk te bedreigen. In zoverre hij nog wijst op zijn verklaringen dat de dorpelingen hadden gewaarschuwd dat hij gevaar liep dat de taliban hem verantwoordelijk hielden voor het incident slaagt hij er evenmin in om de voormelde pertinente vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Het verder louter voorhouden dat het niet ongeloofwaardig is dat de taliban een termijn van tien dagen gaven opdat hij of zijn broer zich zouden aanmelden nu zij op dat ogenblik het dorp reeds hadden verlaten, kan ten slotte niet volstaan om aannemelijk te maken dat de taliban verzoeker ervan zouden hebben beschuldigd hen te hebben verraden. Verzoekers verklaring op de DVZ dat, voorafgaand aan zijn vertrek, de chef van de taliban tegen het dorpshef zei dat hij verzoeker en zijn vader ervan verdacht hen te hebben verraden bij de politie waarop dit dorpshef dit vertelde aan zijn vader en zijn vader vervolgens onmiddellijk verzoekers vertrek en dat van zijn broer regelde (vragenlijst CGVS) strookt ook niet met zijn latere verklaringen op het CGVS dat ze niet direct werden beschuldigd door de taliban maar dorpelingen zijn vader wel vertelden dat de taliban hen zouden verdenken en zijn vader vervolgens hem en zijn broer het land uitstuurde (gehoor CGVS, p. 11). Verzoekers latere verklaringen dat na zijn vertrek de taliban via de mollah aan zijn vader bericht stuurden dat een van zijn zonen zich binnen de 10 dagen moest aanbieden zijn ook weinig precies en aannemelijk, nu verzoeker aangaf dat de taliban niet zeiden waar en wanneer hij zich precies moest aanbieden bij hen (gehoor CGVS, p. 12). Het komt eveneens weinig aannemelijk voor dat indien verzoekers vader daadwerkelijk een bedreiging ontving van de taliban hij hiervan niemand in het dorp op de hoogte zou hebben gebracht, zelfs de malek niet die volgens verzoekers verklaringen nochtans goed op de hoogte was van de gehele situatie (gehoor CGVS, p. 13).

De Raad stelt vast dat de voormelde vaststellingen ruimschoots volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen persoonlijke problemen met de taliban. Verzoeker slaagt er met zijn uiteenzetting niet in om deze vaststellingen – die betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas – te verklaren of te weerleggen. De geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas wordt, ten overvloede, ook enkel maar verder ondergraven door zijn initiële verklaringen op de DVZ tijdens het gehoor op 15 maart 2022 dat hij in januari 2021 was vertrokken uit Afghanistan omwille van *“problemen met de taliban omdat ze mijn winkel wouden gebruiken als opslagplaats voor hun materiaal”*, wat volledig in strijd is met zijn latere verklaringen.

4.5.4. De niet besproken motieven in de bestreden beslissing worden niet als determinerend beschouwd en het is niet noodzakelijk verzoekers kritiek hierop nog verder te bespreken.

4.5.5. Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van problemen met de taliban of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Daarmee is komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1.A.2 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.5.6. Verzoeker kan ook niet overtuigen dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan op grond van zijn psychologische problemen.

Zoals verzoeker op zich correct aangeeft, worden personen met een handicap en personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale problemen, in de EUAA *‘Country Guidance Afghanistan’* van januari 2023 aangemerkt als risicoprofielen. Personen met een fysieke of mentale handicap kunnen worden gestigmatiseerd en hun aandoening kan worden beschouwd als de *“wil van God”*. Zulke personen kunnen slachtoffer worden van discriminatie en mishandeling door de Afghaanse gemeenschap en/of hun familie. Teruggekeerde migranten met psychische gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar (EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023, p. 102-103). Niet elke persoon met ernstige psychische gezondheidsproblemen riskeert evenwel vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Volgens de EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023 moet de individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert, rekening houden met risicobepalende omstandigheden zoals de aard en de zichtbaarheid van zijn psychische gezondheidsproblemen, de negatieve perceptie van verzoekers situatie door zijn familie etc.

De door verzoeker voorgelegde mail van zijn psycholoog van 11 mei 2023 geeft slechts aan dat een psychologische behandeling werd opgestart en verzoeker bepaalde mentale klachten heeft zonder dat evenwel concreet wordt aangegeven dat deze verband houden met concrete problemen met of een concrete vrees voor de taliban. Zo wordt slechts op bijzonder algemene wijze gewag gemaakt van een aantal klachten in hoofde van verzoeker, met name mentale ruminaties, intermitterende intrusieve herinneringen, een eerder

depressief humeur, aanhoudende hoofdpijn die verzoeker in verband brengt met een val in zijn kindertijd en momenten waarop hij zich niet goed kan concentreren. Hieruit blijkt ook niet dat deze symptomen nader werden onderzocht of vastgesteld. Waar de psycholoog stelt dat na minstens 6 sessies desgevraagd een meer uitgebreid psychologisch attest kan worden opgemaakt met DSM V diagnose, kan de Raad ook slechts vaststellen dat verzoeker noch bij zijn verzoekschrift noch op de zitting bijkomende stukken van zijn psycholoog of medische attesten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij sindsdien nog verder werd opgevolgd of behandeld, dat hij blijvende en actuele gezondheids-klachten kent die een zekere ernst hebben en die verder moeten worden behandeld en/of opgevolgd of waaruit een concreet gestelde diagnose kan blijken. Uit de voorgelegde mail van een psycholoog kan niet worden opgemaakt dat in hoofde van verzoeker de vereiste risicoverhogende omstandigheden aanwezig zijn.

4.5.7. Verzoeker voert verder aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest door de taliban omwille van zijn verblijf in het Westen en (gepercipieerde) verwestering en/of normoverschrijding.

4.5.8. Om dit ingeroepen risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige *'geldende normen'* in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschoort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het *'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice'* (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het *'Taliban General Directorate of Intelligence'* (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijs-systeem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 e.v.). Verder zijn laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif

verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de talibaninterpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van taliban-verantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, 15 juni 2022 in EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, juni

2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022; EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 20). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *“Algemeen Ambtsbericht”*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *“immorele inhoud”* te beperken (EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media-netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 44, 80 en 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, *“Afghanistan - taliban's impact on the population”*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *“geloofsethiek en denkwijze”* van Afghanen die het land verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 december 2021 in EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55; Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorps-niveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (Denmark, DIS, *“Afghanistan – taliban's impact on the population”*, juni 2022, p. 23 en 38; EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun *‘oorspronkelijke status’*, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die worden gezien als

“verwesterd” kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of buren omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51; EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling, het gedrag, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in zijn bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.5.9. Uit de aan de Raad overgemaakte algemene landeninformatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen die terugkeren na een verblijf in Europa het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De beoordeling van het risico is afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden.

Wat verzoeker betreft, merkt de Raad vooreerst op dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS geen gewag heeft gemaakt van een vrees voor de taliban wegens (toegeschreven) verwestering, zijn verblijf in Europa of als terugkeerder. Pas voor het eerst in zijn verzoekschrift brengt hij naar voor dat hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend omwille van zijn verblijf in België.

Verzoeker kan ook niet overtuigen dat hij niet de kans heeft gekregen om een vrees voor vervolging op grond van zijn verblijf in Europa of verwestering aan te tonen. Verzoeker werd tijdens het interview op het CGVS de mogelijkheid gegeven om alle redenen te vertellen waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan. Ook op het einde van dit interview kregen verzoeker en zijn advocaat nog de mogelijkheid iets toe te voegen aan zijn relaas. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker zelf tijdens zijn persoonlijk gehoor op het CGVS niet wees op een risico omwille van zijn verblijf in Europa of omwille van (gepercipieerde) verwestering of normoverschrijding, zodat hij niet dienstig kan aanvoeren dat verweerder ter zake onterecht geen verdere vragen heeft gesteld. Verzoeker draagt in beginsel ook de bewijslast. Verder heeft verzoeker ruimschoots de mogelijkheid gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze zijn eigen persoonlijke situatie en zijn verwestering te verduidelijken.

Verzoeker wijst erop dat hij Afghanistan verliet in de eerste maand van 2021 en dus voor de machtsovername door de taliban. Verder verwijst hij op algemene wijze naar zijn tewerkstelling in België en het hebben van een basiskennis van het Engels.

Hiermee kan verzoeker evenwel niet overtuigen dat hij een vrees heeft voor vervolging door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan.

Door te verwijzen naar zijn tewerkstelling in België en het hebben van een basiskennis van het Engels, zonder dat hiervan bovendien enig stuk wordt voorgelegd, maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat er bij hem sprake is van verwestering of normoverschrijding. Verzoeker toont hiermee evenmin aan dat hij louter omwille van deze activiteiten zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht zodat hij in de negatieve aandacht van de taliban kan komen. Evenmin toont verzoeker hiermee aan dat hij behoort tot een specifieke sociale groep. De Raad benadrukt dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van deze activiteiten anders, laat staan negatief, zal worden gepercipieerd en geïsoleerd en hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. Ook doen deze elementen niet vermoeden dat verzoeker niet langer zou kunnen aarden in Afghanistan of dat hij een opvatting, gedachte of mening heeft of kan worden toegedicht die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of de methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst.

Verzoeker laat na om concreet aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer nu uit de stukken van het rechtsplegingsdossier, en meer bepaald het leeftijdsonderzoek, blijkt dat hij 18 jaar oud was op het moment dat hij Afghanistan verliet. De belangrijkste periode in zijn ontwikkeling heeft dus in Afghanistan plaatsgevonden, eerder dan in België. Verzoeker had al een belangrijke maturiteit toen hij vertrok en was ook reeds gevormd naar Afgaanse gebruiken, waarden en normen voor hij in België aankwam. Hij nam volop deel aan de Afgaanse samenleving voor hij vertrok uit zijn land. De duur van zijn verblijf in België sinds februari 2022, in casu ruim twee jaar, is ook betrekkelijk kort en op basis hiervan kan niet worden aangenomen dat hij dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afgaanse normen en waarden. Verzoeker toont niet concreet aan dat hij niet meer zou kunnen meegaan in de culturele waarden en tradities van zijn land, of dat hij er zich concreet tegen verzet. In dit verband wordt ook opgemerkt dat verzoeker niet betwist dat hij Pashtou en soenniet is.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker weliswaar voorhoudt dat zijn familielieden intussen in Pakistan en/of Iran zouden verblijven, maar dat elk begin van bewijs ter zake ontbreekt. Deze verhuis zou volgens verzoeker ook een gevolg zijn van de ingeroepen vervolgingsfeiten, waarvan evenwel reeds werd vastgesteld dat deze niet geloofwaardig zijn. Ten overvloede wordt ook opgemerkt dat verzoeker op dit punt geen eenduidige verklaringen aflegde en dit eens te meer maakt dat hij er niet in is geslaagd het verblijf van zijn familielieden in Pakistan concreet aannemelijk te maken. Zo stelt de Raad vast dat verzoeker op de DVZ op 15 maart 2022 duidelijk verklaarde dat zijn ouders, twee zussen en jongste broer nog steeds verbleven in K.A.K. in het district Qarghayi in de provincie Nangarhar in Afghanistan. Op het gehoor op het CGVS op 31 mei 2022 luidde het plots dat zijn vader tot de machtsovername door de taliban 6 à 7 maanden in Kaboel verbleef en na de machtsovername al zijn gezinsleden zouden zijn verhuisd naar Pakistan (gehoor CGVS, p. 4). Verzoeker verklaarde nochtans ook dat hij na zijn vertrek een eerste keer contact had met zijn gezin toen hij in Iran verbleef en zijn familie toen reeds in Kaboel zou hebben verbleven (gehoor CGVS, p. 5). In deze omstandigheden overtuigt verzoeker niet dat hij in het land van herkomst geen familielieden meer heeft op wie hij eventueel kan terugvallen.

Dat hij Afghanistan verliet voor de machtsovername door de taliban en aldus niet vertrouwd zou zijn met de huidige strikte normen en zeden kan niet anderszins doen besluiten, temeer niks verzoeker verhindert om zich voorafgaand aan de terugkeer naar Afghanistan grondig te informeren over de thans geldende normen en waarden via zijn familiaal en/of sociaal netwerk aldaar.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.5.10. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad kan ten slotte geen afbreuk doen aan de voorgaande bespreking, nu deze geen precedentwerking heeft en elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld.

4.5.11. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

4.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.6.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat hij geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering en/of normoverschrijding op basis van zijn verblijf in het Westeb aannemelijk maakt. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker de door verweerder gedane vaststellingen inzake de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan niet concreet betwist. Hierin heeft verweerder op uitvoerige wijze, en met verwijzing naar relevante landeninformatie, toegelicht dat niet blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoeker evenmin aan toont dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zal zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. In zijn aanvullende nota brengt de commissaris-generaal in dit verband ook nog geactualiseerde landeninformatie aan. De Raad treedt deze beoordeling bij en stelt vast dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er ten slotte sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsebepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, treedt de Raad verweerder bij waar hij oordeelt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. De voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen zijn zo niet langer als actor aanwezig in het land. Het verdwijnen van enkele van de

belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in Afghanistan en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in het land.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia, Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burger-slachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan. Security Situation*", augustus 2022, p. 62 en UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeen-komstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter

aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder wel degelijk als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio’s zijn teruggekeerd (EUAA, *“Country Guidance Afghanistan”*, januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt haar oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio’s van herkomst en de IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomst-regio’s (EUAA, *“Afghanistan: Country Focus”*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023 nog steeds actueel. De door verzoeker aangehaalde landeninformatie is niet van aard dat hierover anders moet worden geoordeeld.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.6.6. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeks-maatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS